

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. С., 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Радка Д. Дражева Първанова

Членове: Пламен Д. Стефанов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
в присъствието на прокурора М. Р. Р.
като разгледа докладваното от Пламен Д. Стефанов Въззивно
административно наказателно дело № 20232200600604 по описа за 2023
година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл.313 и сл. от НПК.

С Решение № 113/25.09.2023 г. по АНД №108/2023г. по описа на Районен съд- Н. З. обв. П. Х. П. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 325б, ал.1 от НК, като на основание чл.78а от НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено наказание „Глоба“ в размер на 1 000,00 лева. Оправдан е по първоначално повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.325б, ал.2, т.2, предл.първо вр. ал.1 от НК.

На основание чл.53, ал.2 от НК е отнета в полза на държавата 1 бр. гладкоцевна пушка „Байкал ИЖ 43Е“, кал.12 с № 9443162 собственост на обвиняемия.

С решението обв. П. е осъден да заплати направените по делото разноси в размер на 243.50 лева в полза на бюджета по сметка на ОД на МВР-С..

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от обв. П..

В нея се твърди, че от обективна и субективна страна обвинението не е доказано и от материалите по делото не се доказва извършено престъпление, като се сочат доводи за това и се прави анализ на събраните доказателства.

От въззивната инстанция се иска да бъде отменено постановеното

Решение по АНД № 108/2023 г. по описа на РС-Н. З., като неправилно и незаконосъобразно.

Пред настоящата инстанция представителят на ОП – С. намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно. Счита, че по безпротиворечив начин се установява авторството на деянието, както и степента на увреждане на обществените отношения. Счита за неоснователно позоваването на чл. 13 от НК. Иска от ОС-С. да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Защитникът на обв. П. поддържа изцяло така подадената въззивна жалба. Счита, че така извършеното деяние е останало недоказано или извършено при крайна необходимост. Поддържа тезата, че не е доказана субективната страна на деянието. Излага твърдения, че така отглежданите животни от св. К. не са стопанисвани по изискванията, които са разписани в закона за медицинската грижа. Иска от ОС-С. да оправдае подзащитния ѝ или в условията на евентуалност съдът да приеме, че е била налице крайна необходимост или случаят е маловажен.

Обв. П. в личната си защита се присъединява към казаното от адвоката си. В последната си дума моли да бъде оправдан.

Въззивната инстанция, след като се запозна с изложеното във въззивната жалба, като взе предвид наведените съображения и изявленията на страните, направени в с.з., като прецени наличния по делото доказателствен материал и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.313 и чл.314 от НПК, намери че първоинстанционният съдебен акт е правилен и законосъобразен.

От фактическа страна

Обвиняемият П. Х. П. е роден на ***** в с. С., община Н. З., обл. С., с адрес – с. К., община Н. З., обл. С., български гражданин, с основно образование, женен, неосъждан, с ЕГН *****.

Досъдебното производство се е водило за извършено престъпление по чл. 325б, ал.1 от НК.

В хода на разследването, в качеството на обвиняем, е бил привлечен П. Х. П. за извършено престъпление по чл. 325б, ал.2, т.2. предл.първо вр. ал.1 от НК.

Обвиняемият П. Х. П. бил пенсионер и живеел в с.К., общ. Н. З.. Притежавал дългоцебно, гладкостенно огнестрелно оръжие за ловни цели - „Байкал“ - ИЖ43Е, кал. 12, с № 9443162, успоредка, за което имал издадено от РУ Н. З. разрешение за съхранение, носене и употреба с № 20170344757, валидно 11.05.2027г.

Свидетелят Ж. К. К. също живеел в с.К., общ. Н. З.. Свидетелят К. се грижил за бездомните животни, които обитавали двора на имота му. Те били предимно котки, които той обгрижвал - хранил ги, обезпаразитявал ги, на повечето бил дал и имена. Едно от тези животни бил котарак, кръстен от св. К. с името „В.“. Животното било на около 10 години, от мъжки пол, на цвят бил бял с бежови петна по гърба, краката и главата. Поради напредналата си

възраст, котаракът бил ленив и рядко напускал двора на св. К..

Обвиняемият П. и свидетелят К. били съседи и до 11.05.2022г. поддържали добри взаимоотношения.

На 11.05.2022г. около 08:30ч., обвиняемият П. забелязал, че котаракът „В.“ влиза в двора му и захапва едно от пиленцата му. Същият замахнал с теслата, за да го удари, но котаракът побягнал към двора на св. К.. Обвиняемият взел незабавно законно притежаваното си ловно, огнестрелно оръжие, влязъл в двора на св. К., с убеждението, че последният не се намира в дома си, насочил оръжието към котарака „В.“ и прострелял животното в лявата част на гръдния кош. Смъртта на котарака настъпила незабавно. След като умъртвил животното, обвиняемият П. взел трупа му в едната си ръка - хванал го за опашката и го провесил с главата надолу.

В същото време св.К. се намирал в дома си в с.К. заедно със свидетеля А. В. М.. Двата чули възпроизведения от обвиняемия П. изстрел и непосредствено след това, свидетелят М. излязъл на двора, за да провери какво се случва. Тогава забелязал, че обвиняемият П. бил в имота на свидетеля К. и ясно видял, как обвиняемият държал в едната си ръка труп на котарак, който разпознал като котарака „В.“, а в другата си ръка държал пушка, все още отворена. Свидателят М. попитал обвиняемия, какво е направил. В отговор, обвиняемият П. не дал обяснение за случилото се. Заявил единствено, че лично ще уведоми свидетеля К. за действията си. След това обвиняемият, който продължавал да държи трупа на животното в ръка, напуснал имота на свидетеля К. и се отдалечил в неизвестна посока.

По повод случилото се свидетеля К. подал жалба в РУ Н. 3..

На 13.05.2022г. бил извършен оглед на местопроизшествие, при който обвиняемият П. П. лично посочил мястото, където захвърлил трупа на котарака „В.“.

С протокол за доброволно предаване от 13.05.2022г., обвиняемият П. предал и законно притежаваното си оръжие /ловна пушка „Байкал“ модел ИЖ 43Е“, калибър 12, с номер 9443162, с кожен ремък на нея, без боеприпаси/, като саморъчно в протокола написал пояснения, относно обстоятелствата, поради които предава оръжието, а именно „пушката е лично моя, имам разрешително за нея, гръмнах котката с тази пушка, защото ми изяде пилетата 25бр.“.

В хода на разследването била назначена съдебна ветеринарно - медицинска експертиза и допълнителна такава, като от изготвените заключения е видно, че причината за смъртта на котарака „В.“ е изстрел от ловна пушка със сачми с размер 1,5-2 мм. Именно сачми с такъв калибър са открити в трупа на животното. Причинените травматични увреждания по гръдния кош и гръдните органи на котарака, според заключението на вещото лице, са тежки и несъвместими с живота. Именно те са довели до много бързата смърт на животното в следствие на обилна кръвозагуба и спиране на сърцето. Вещото лице е категорично, че единствената възможност за причиняване увреждания с описаните характеристики е изстрелване на

сачмите с огнестрелно оръжие.

В първоначалния си разпит пред въззивната инстанция обвиняемият П. Х. П. дава обяснения по случая, в които подробно описва как се е случил инцидентът, а именно: котаракът влязъл в неговия двор и е захапал едно от неговите пиленца. П. е хвърлил теслата по него, но не е успял да го улучи. След това влязъл в къщата си, взел законно притежаваната си пушка, отворил пътната врата в имота на св К., която не била заключена, влязъл в двора на чуждия имот и застрелял котката. След възобновяване на съдебното следствие и последващо даване на обяснения, обвиняемият твърди, че пиленцата му продължават да изчезват, тъй като съседът му е „дотътрил“ друг „като този същия котак“. Направил е опит да убие и втория котарак, но мрежата му е попречила да го стори/ „Ако можех да скъсам мрежата, но не мога да я скъсам, щях да го убия на място. С ръце щях да го убия втория котак. Не мога да скъсам мрежата. Затова не го убих. Нямам пушка“/.

Тази фактическа обстановка се възприема от въззивната инстанция. В нейна подкрепа са показанията на разпитаните по делото свидетели, експертно заключение и приобщените по съответния процесуален ред писмени доказателства, както и обясненията на обвиняемия. При така установеното законосъобразен е извода на първоинстанционния съд за осъществяване от обективна и субективна страна от обв. П. състава на престъплението по чл. 325б, ал. 1 от НК.

От правна страна

Първоинстанционното решение се обжалва пред настоящата инстанция в неговата цялост. На осн. чл. 314 НПК въззивната инстанция проверява изцяло правилността на същото, независимо от основанията, посочени от страните. Въз основа на така извършената служебна проверка, ОС-С. констатира, че диференцираната процедура по реда на Глава 28 е проведена законосъобразно и при спазване на всички процесуални изисквания за нейното приложение. Съдът е разгледал делото съгласно разпоредбата на чл. 378 от НПК. Провел е всестранно и пълно съдебно следствие, преценявайки събраните в наказателното производство доказателства.

Възприетите от първоинстанционния съд фактически обстоятелства, установени още в хода на досъдебното производство са подложени от съда на правилен правен анализ и преценка.

Във въззивната жалба се излагат твърдения, че деянието е несъставомерно. Сочи се, че не са събрани достатъчно доказателства, които да подкрепят тезата на обвинението за обществената опасност на деянието, което обв. П. е извършил. Настоящият въззивен състав не може да се съгласи с това твърдение. При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна, че с деянието си обвиняемият е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 325б, ал. 1 от НК.

Обект на престъплението са обществените отношения, свързани със

защита на животните, в частност - гръбначните животни. Предмет на престъплението е котката В., която като биологичен вид е гръбначно животно, което е научно известен, ноторен факт и не подлежи на доказване. Животното изпитва сетивност за болка и страх. Процесното животно е убито с ловна пушка, която е средство, опасно за живота на хора и животни. Изпълнителното деяние е осъществено, чрез действие, като обвиняемият е прострелял с огнестрелно оръжие котката, от което е причинена нейната смърт. Налице и квалифициращият признак по ал. 2 на чл. 325б от НК - деянието е извършено със средство, опасно за живота на хора и животни, поради факта, че е използвано огнестрелно оръжие.

От субективна страна деянието е извършено виновно, при форма на вината внезапен умисъл. За същият решението е взето непосредствено преди извършване на престъплението. П. е видял котката да бяга, като в устата ѝ се намирало едно от неговите пиленца. Хвърлил е теслата по нея, но не е успял да я уцели. Веднага след това е взел пушката от дома си, влязъл е в съседния двор и е застрелял същата. Въз основа на така изложеното въззивният съд не може да се съгласи с възраженията на защитата, че липсва субективна страна на така извършеното деяние.

За съставомерността на деянието по чл. 325б от НК не е необходимо (както се твърди в жалбата) животното да е нечий домашен любимец. Разпоредбата на НК сочи: *„Който, като прояви жестокост към гръбначно животно, му причини противозаконно смърт, тежко или трайно увреждане, се наказва...“*, т.е. липсва необходимостта това животно да е нечий собственост или да е под нечий надзор.

ОС-С. счита, че в хода на досъдебното производство и съдебното следствие пред първа инстанция не е доказано по несъмнен начин, че котаракът е бил агресивен спрямо други животни или хора. Налице са единствено твърденията на обв. П. (които имат характер на защитна теза) и на св. Д. (които са косвени доказателства, тъй като същата е чула мълва в селото, че имало котарак, който нападал пиленца). Налице са непротиворечиви данни единствено за еднократен акт на агресия спрямо пиленцата на обв. П. – именно в деня на извършване на деянието.

Доколкото авторството на деянието, настоящият състав счита, че същото е безспорно доказано. Това следва от обясненията на обвиняемия, от показанията на св. Д. (л.29), която твърди, че е категорична, че обвиняемият е стрелял по котката и тя е умряла, св. К., който е видял как обвиняемият напуска имота му (л.31-32) и св. М., който е видял обвиняемият непосредствено след деянието да напуска двора на къщата с отворена пушка и простреляната котка, която държал за опашката (л.45-46). От заключенията на вещите лица става ясно, че котката по категоричен начин е загинала вследствие на наранявания от сачми, каквито биха могли да бъдат изстреляни от процесната пушка.

Нормата на чл. 325б НК е бланкетна. От съществено значение в случая е съдържанието на термина жестокост. За него има надлежна законова дефиниция и тя е в чл. 7 от Закона за защита на животните. Чл. 7, ал.2, т.2 от

Закона за защита на животните препраща към чл. 151 от Закона за ветеринарномедицинската дейност, уреждащ забрана за причиняване на страх, нараняване, болка, страдание, стрес или смърт на животни, освен в случаите, посочени в чл. 117, ал. 1, т. 10, 11 и 12, чл. 139а, чл. 139б, чл. 159, ал. 3, чл. 160, ал. 2 и чл. 179, ал. 3, или при самозащита. По делото е безспорно установено, че е причинена смърт на животното, без да е налице хипотеза на самозащита (такава би била налице, ако обвиняемият е нападател от котарака). В процесния случай е причинена смърт на животно, поради което е налице и този елемент от състава на разпоредбата на чл. 325б от НК.

Относно възраженията на защитата, че деянието е извършено при крайна необходимост, настоящият състав на ОС-С. не може да се съгласи с това обстоятелство. Този институт се състои от три елемента:

1/ непосредствена опасност, която може да застрашава обществените отношения от всякакъв вид – причината за възникване на опасността може да бъде както природно явление, така и човешко поведение. За да е налице състояние на крайна необходимост, трябва опасността да е непосредствена, т.е. в момента на осъществяване на защитното деяние тя трябва да е възникнала и да не е отминала;

2/ отблъскващо или защитно деяние, насочено към неутрализиране отрицателното въздействие на непосредствената опасност върху съществуващите обществени отношения. Това деяние трябва да е насочено към спасяване на застрашения обект, като причинява определени вреди. В настоящия случай деянието на П. не е с цел спасяване на застрашения обект (пиленцето). Същото е било вече умъртвено и едва след това обвиняемият е застрелял котарака.

3/ важни са условията, при които се осъществява защитното деяние и причинените с него вреди. В този смисъл трябва да не съществува друг правомерен начин за избягване на опасността, освен чрез причиняване на вреди. Задължително е причинените вреди да са по-малко от предотвратените. В настоящата хипотеза причинените вреди не са по-малко от предотвратените, като в същото време опасността е могла да бъде предотвратена и по друг начин. И още нещо – няма крайна необходимост тогава, когато самото отбягване от опасността съставлява престъпление (чл. 13, ал. 2 от НК). По тези аргументи съдебният състав счита, че доводите на жалбоподателя за наличието на "крайна необходимост" следва да се приемат за неоснователни.

Относно възраженията на защитата, че така извършеното деяние е малозначително, въззивният съд счита, че същото не може да се обоснове като такова по чл. 9 от НК. Обществената опасност на всяко деяние е негово конкретно обществено качество и то се изразява в отрицателното въздействие върху конкретния вид обществени отношения, обект на защита. Разпоредбата на чл. 325б ал. 1 от НК защитава важни обществени отношения и това обстоятелство е преценено от законодателя при криминализирането на проявяването на жестокост към гръбначно животно, като му бива причинена противозаконно смърт, тежко или трайно увреждане. За пълнота на

изложението е уместно да се посочи, че със ЗИДНК, ДВ.бр.67 от 2023 г., законодателят е завишил максималния размер на наказанието за престъпление по чл.325б, ал.1 и ал.2 от НК- вместо пет години лишаване от свобода актуалният размер е шест години лишаване от свобода.

В конкретния случай не се разкриват съществени отклонения от типичното отрицателно въздействие върху обществените отношения, които по принцип се засягат от това престъпление, засягащо реда и общественото спокойствие. Още повече ОС-С. взе предвид и последните обяснения на обвиняемия, в които същият заявява, че „С ръце щях да го убия втория котак. Не мога да скъсам мрежата, затова не го убих.“ При това обстоятелство е недопустимо да се обоснове извод за малозначителност на деянието, предвид желанието на обвиняемият да го извърши повторно спрямо друго гръбначно животно.

Според въззивната инстанция неправилно първоинстанционният съд е приел, че не е доказано по делото наличието на квалифициращото обстоятелство - че деянието е извършено от обв. П. със средство, опасно за живота на хора и животни. Безспорно е, че оръжието, с което е стрелял обвиняемият, е опасно за живота на хора и животни - предвид факта че е огнестрелно, което обстоятелство се установява от заключението на съдебно-балистичната експертиза, позоваваща се на вида на намерените в трупа на котката сачми. Като такова то е годно да причини смърт, каквато е и причинило, и се явява средство, опасно за живота на хора и животни, съгласно константната съдебна практика. Независимо от това заключение на въззивния съд, това обстоятелство не би могло да промени изхода на делото, тъй като липсва нарочен протест за това.

При определяне вида и размера на наказанието съдът следва да прецени обществената опасност на деянието, личната опасност на обвиняемия и да оцени и смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, съгласно изискванията на закона.

В настоящия случай правилно първоинстанционният съд е посочил, че чистото съдебно минало на дееца е смекчаващо отговорността обстоятелство. Същият обаче е пропуснал да посочи като отегчаващо такова, фактът че извършителят е влязъл в светлата част на денонощието в чужд имот, с убеждението, че собственикът отсъства и с конкретната цел - да застреля котарака.

Наказанието е определено в пределите на НК, предвидено за този вид наказания. Като размер същото е в минималния размер на предвидената в НК глоба. В случая въззивният съд отчете наличието на отегчаващи отговорността обстоятелства и намира, че справедливото наказание би следвало да е в размер, който да надвишава минималния, предвиден в закона. Окръжният съд не разполага с правомощия да измени в тази част съдебния акт, доколкото не е сезиран с протест на прокурора, респ. поради забрана да бъде влошавано положението на обвиняемия- жалбоподател.

Правилно съдът е приложил разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от НК и е отнело в полза на държавата веществено доказателство – 1 бр. дългоцевна,

гладкоцевна пушка „Байкал ИЖ43Е“, ал12 с №9443162, както и е осъдил обвиняемият да заплати сторените по делото разноси.

Въззивният съд, след цялостна служебна проверка на постановения съдебен акт, по отношение законосъобразността, съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК, не намери основания за изменение или отмяна на обжалваното решение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338 от НПК, Окръжен съд - С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение №113/25.09.2023 , постановено по АНД № 108/2023 г. по описа на РС – С..

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____